

der. Jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem, der nys talte, paa det mest indtrængende fraraade, at man indsætter særlige Dommere for de særlige Erhverv, som Sagen i hvert enkelt Tilfælde maatte dreje sig om. Det er for det første ønskeligt at undgaa det, fordi det gælder om at faa en Ret, der arbejder ensartet fra Tilfælde til Tilfælde, at der ikke skabes en forskellig Praksis, en forskellig Fortolkning for de forskellige Erhverv. Jeg tror ogsaa, det vil være ganske unødvendigt at have særlige Dommere, idet det, som en saadan Ret beskæftiger sig med, det, som Tvistighederne angaar, jo ikke er Ting, der staar i Forbindelse med Erhvervet som saadant. Det er rene Fortolknings-spørgsmaal, Fortolkning af Overenskomster, af Lønbestemmelser, af Mæglingsregler og al den Slags, Sager, som i Virkeligheden er ganske ens uden Hensyn til, om Sagen stammer fra Landbruget eller fra en Fabrikvirksomhed eller et Haandværk, eller hvilket Erhverv det nu maatte være. Jeg antager, at jeg i dette Standpunkt vil kunne finde Støtte hos de organiserede Arbejdsgivere, der sikkert vil være enige med mig og andre i, at Ensartethed paa dette Omraade er overordentlig vigtig og maa bevares. Man har blandt andet af den Grund afstaaet fra en Tanke, som var fremme, nemlig at indrette flere lokale Domstole i Henhold til denne Lov for at gøre Arbejdet mere overkommeligt. Den samme Argumentation, som jeg her har fremført imod, at man skulde have særlige Dommere for de enkelte Erhverv, har imidlertid ført til, at man har afstaaet fra Tanken om en geografisk Udvidelse. Men naar Sagen skal i Udvalg, vil der jo blive Lejlighed til at udveksle Meninger der om dette og eventuelt om andre Ting. Jeg har imidlertid ikke villet undlade her at sige som min Opfattelse, at man sikkert bør nøjes med et bestemt Antal Dommere og ikke indsætte særlige Dommere for de specielle Erhverv.

Axel Møller: Jeg skal ikke forlænge denne Debat ret meget. Der er jo opnaaet Enighed imellem Repræsentanter for baade Arbejdsgivere og Arbejdere, og under den kommende Udvalgsbehandling vil man kunne komme nærmere ind paa Enkeltheder.

Det, der er Tale om i Lovforslaget, vil neppe møde Vanskeligheder. Forslaget gaar jo ud paa at udvide Voldgiftsrettens Kompetence til at omfatte dels nogle flere

Arbejdere og Arbejdsgivere, dels nogle flere Tvistigheder og endelig at indføre visse praktiske Forbedringer, som f. Eks. at antage flere Dommere og ansætte dem for noget længere Tid end før. Derimod vil Spørgsmaalet om særlige Fagdommere i Anledning af de nye Omraader, der drages ind under Loven, nok give Anledning til nogen Debat. Men dette Emne vil man jo passende kunne behandle i Udvalget.

I disse Tider oplever vi Gang efter Gang at se Demonstrationstog komme til Rigsdagen af Folk, der med større eller mindre Grund kræver deres Ret. Jeg kan ikke undlade at minde om, at ved det sidste Demonstrationstog, nemlig det, hvori Bygningsarbejderne deltog, kom Murerne og krævede deres Ret hos Rigsdagen. Det har de selvfølgelig Lov til ligesom andre Borgere, men det ser lidt ejendommeligt ud, naar man ved, at nogle af de faa Undtagelsestilfælde, hvor det har vist sig, at Voldgiftsrettens Kendelser ikke er blevet respekteret, skyldes disse samme Folk. De har Gang paa Gang tilsidesat Voldgiftsrettens Kendelser, f. Eks. i Spørgsmaalet om Frihed for Arbejde Lørdag Eftermiddag. Nu maa vi jo alle være enige om, at Betingelsen for, at den faste Voldgiftsret kan gøre Nytte i Fremtiden, ligesom den har gjort i Fortiden, er, at Retsbevidstheden bliver opretholdt hos de paagældende Parter, og derfor vilde jeg gerne benytte Lejligheden til at udtale Ønsket om, at de Undtagelsestilfælde, vi har set, ikke maa blive efterfulgt af flere.

Minister Stauning: Jeg takker for den Tilslutning, som ogsaa dette Lovforslag har mødt i Tinget.

Der er jo egentlig kun rejst et enkelt Spørgsmaal, nemlig om den foreslaaede Udvidelse af Rettens Omraade til Landbrug, Handel og Gartneri og om Ønskeligheden af at knytte særlige, faglige Dommere til Retten i den Anledning. Det sidste forekommer mig unægtelig at være lidet paakrævet, thi der er jo ikke Tale om, at denne Ret skal dømme om egentlig faglige Anliggender. Den skal afgøre Retstrætter, afgøre Spørgsmaal om Brud paa Overenskomster og deslige; følgelig kan det lige saa lidt for Landbruget, Handelen og Gartneriet være nødvendigt at kræve fagkyndige Dommere, som det har været det for den Række af Fag, der i Forvejen var indordnede under den faste Voldgiftsret. Men det er selvfølgelig ikke udelukket, at man kan overveje og